ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **V. K.,** zastoupeného Mgr. Dagmar Dřímalovou, advokátkou se sídlem Praha 6, Muchova 9/223, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2004 č. j. 7 Az 174/2003 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 6. 2004 č. j. 7 Az 174/2003 - 36 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 5. 5. 2003 č.j. OAM-1707/AŘ-2002 o zamítnutí rozkladu a potvrzení rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 11. 2001 č.j. OAM-2372/VL-04-P16-2001, kterým bylo zastaveno řízení o udělení azylu žalobci podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“).

V odůvodnění rozsudku Městský soud v Praze shrnul dosavadní právní a skutková zjištění ve věci a zejména uvedl, že předvolání k pohovorům byla doručována žalobci v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 zákona o azylu do vlastních rukou na adresu P., Z. 1344, kde měl žalobce evidován pobyt, a že poštovní doručovatel při uložení těchto předvolání postupoval v souladu s ustanovením § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění platném v době rozhodování (dále jen „správní řád“). Za tohoto stavu, kdy si adresát písemnosti vůbec nevyzvedl, při použití fikce dle ustanovení § 24 odst. 2 poslední věty správního řádu, první předvolání k pohovoru, jež bylo uloženo dne 20. 9. 2001, bylo doručeno dne 24. 9. 2001, a druhé předvolání k pohovoru, které bylo uloženo dne 17. 10. 2001, pak bylo doručeno dne 22. 10. 2001. Důvodně proto správní orgán dospěl k závěru, že žalobce byl předvolán k pohovorům na dny 9. 10. 2001 a 20. 11. 2001, že předvolání byla v souladu se zákonem doručena a jelikož se ani v jednom případě žalobce k pohovoru nedostavil a neúčast neomluvil, vykazuje jeho jednání znaky opakovaného se nedostavení k pohovoru bez vážného důvodu ve smyslu ustanovení § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Dle soudu z předmětných doručenek ve věci vyplývá, že žalobce se v místě doručování zdržoval, i když žalobce tvrdí, že se v době doručování předvolání k pohovoru zdržoval jinde, a to v P., P. K. 975, přičemž jeho tvrzení není ničím podpořeno, a žalobce neprokázal, že se zdržoval mimo hlášené místo pobytu v P., Z. 1344. Městský soud v Praze zamítl žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že v době, kdy byl správním orgánem I. stupně předvoláván k pohovorům za účelem objasnění důvodů uvedených v žádosti o udělení azylu, tj. v měsících říjnu a listopadu 2001, se fakticky zdržoval na adrese, kterou sdělil správnímu orgánu i cizinecké policii, a to na adrese P., P. K. 975. Stěžovatel poukazuje na to, že ve správním spise je založena jím vlastnoručně podepsaná žádost o povolení pobytu mimo azylová zařízení Ministerstva vnitra České republiky v soukromí ze dne 23. 3. 2001 a jeho čestné prohlášení ze dne 28. 3. 2001, ve kterém uvedl, že po dobu řízení o udělení azylu bude pobývat na adrese P., P. K. 975, a že správní spis neobsahuje žádné prohlášení nebo žádosti, ve kterém by on sám, jako místo, na kterém se bude zdržovat a zároveň přebírat doručované písemnosti, uváděl jinou adresu. Ze strany správního orgánu I. stupně nebylo dle stěžovatele nijak ověřováno, zda se na adrese, na kterou mu byla zaslána předvolání k pohovorům, tedy na adrese P., Z. 1344, zdržuje. Stěžovatel navrhuje rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc mu vrátit zpět k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy, a navrhuje kasační stížnost zamítnout a nepřiznat jí odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti.

Stěžovatel podal dne 18. 3. 2001 v p. s. V. L. návrh na zahájení řízení o udělení azylu, přičemž svým podpisem na návrhu potvrdil, že byl poučen o svých právech a povinnostech po dobu pobytu na území České republiky. Dále svým podpisem dne 18. 3. 2001 stvrdil, že převzal poučení pro účastníky řízení o udělení azylu na území České republiky, byl seznámen s jeho obsahem a porozuměl mu. Dne 23. 3. 2001 stěžovatel požádal o povolení pobytu mimo azylová zařízení Ministerstva vnitra v soukromí, a to na adrese P., P. K. 975. Dne 28. 3. 2001 stěžovatel opustil p. s. V. L., přičemž čestně prohlásil, že po dobu azylového řízení se bude zdržovat na výše citované adrese. V řízení o udělení azylu stěžovateli došlo k prodloužení

lhůty pro vydání správního rozhodnutí, oznámení správního orgánu I. stupně ze dne 17. 8. 2001 o tomto postupu bylo stěžovateli doručeno fikcí na adresu P., Z. 1344 (adresa, která byla nahlášena správnímu orgánu I. stupně ode dne 13. 6. 2001 jako místo pobytu stěžovatele, jak vyplývá z evidence žadatelů o azyl vedené správním orgánem I. stupně). Sdělením žalovaného správního orgánu I. stupně ze dne 17. 9. 2001 byl stěžovatel vyzván, aby se dne 9. 10. 2001 dostavil do p. s. B. – J. k ústnímu jednání ve věci svého návrhu na zahájení řízení o udělení azylu. Zásilka s citovaným sdělením byla stěžovateli opět doručována dne 20. 9. 2001 prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu P., Z. 1344, a stejně tak byla doručena fikcí (stěžovatel nebyl v místě doručování zastižen, písemnost byla uložena, on si ji v úložní době nevyzvednul). Na uvedenou adresu byla stěžovateli rovněž doručena (opět fikcí) zásilka s předvoláním k pohovoru ve věci řízení o azylu na den 20. 11. 2001 do p. s. B. - J vyhotovená správním orgánem I. stupně dne 12. 10. 2001.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 21. 11. 2001 č.j. OAM-2372/VL-04-P16-2001 řízení o udělení azylu stěžovateli zastavil podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, neboť stěžovatel se opakovně nedostavil k pohovoru, přičemž byl o termínech pohovorů řádně vyrozuměn, a na základě dosud zjištěných skutečností nešlo ve věci rozhodnout. Dne 5. 12. 2001 stěžovatel převzal v P. s. B. – J. citované rozhodnutí o zastavení řízení a dne 20. 12. 2001 podal proti rozhodnutí rozklad, který byl žalovaným zamítnut rozhodnutím ze dne 5. 5. 2003 č.j. OAM-1707/AŘ-2002.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Městského soudu v Praze a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Stěžovatel v podané kasační stížnosti namítá, že správní orgán I. stupně mu nesprávně doručoval písemnosti na adresu P., Z. 1344, a nedoručoval mu písemnosti na adresu P., P. K. 975, na které se on v předmětné době zdržoval, a kterou také správnímu orgánu I. stupně řádně uvedl.

V projednávané věci je z obsahu správního spisu zřejmé, že stěžovatel podal návrh na zahájení řízení o udělení azylu v p. s. V. L., které se později rozhodl opustit, že tuto skutečnost řádně správnímu orgánu I. stupně nahlásil a čestným prohlášením dne 28. 3. 2001 stvrdil, že se po dobu správního řízení bude zdržovat na adrese P., P. K. 975. Také je však zřejmé, že ode dne 13. 6. 2001 byl stěžovatel hlášen k pobytu na adrese P., Z. 1344. Tuto skutečnost prokazuje především záznam v evidenci žadatelů o azyl vedené správním orgánem I. stupně, kde je jako místo pobytu stěžovatele v době od 13. 6. 2001 do 28. 12. 2001 (tedy i v době doručování shora citovaných písemností) zaznamenáno P., Z. 1344. Ve vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 15. 9. 2003 se doslova uvádí, že stěžovatel dne 13. 6. 2001 nahlásil změnu adresy na P., Z. 1344, a že tato adresa byla známa jak správnímu orgánu, tak cizinecké policii. Navíc nahlášení změny místa svého pobytu z adresy P., P. K. 975, stěžovatel sám připouští v žalobě ze dne 24. 6. 2003, ve které uvádí, že z p. s. ve V. L. odešel bydlet do soukromí na adresu P. K., P., na této adrese se pokoušel přihlásit na místně příslušném oddělení cizinecké policie, to se mu však nezdařilo, vzhledem k tomu, že bez

přihlášení nemohl žádat o prodloužení platnosti víza, byl formálně přihlášen na adrese jiné. Zde Nejvyšší správní soud považuje za vhodné připomenout, že žadatel o udělení azylu je povinen v průběhu řízení o udělení azylu poskytovat správnímu orgánu nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci (§ 49a zákona o azylu). Stěžovatel, který byl při zahájení správního řízení o udělení azylu řádně poučen o právech a povinnostech žadatele o udělení azylu (dne 18. 3. 2001 stěžovatel prohlásil, že převzal poučení pro účastníky řízení o udělení azylu na území České republiky, že byl seznámen s jeho obsahem a porozuměl mu, což stvrdil svým podpisem), si jistě byl vědom povinnosti oznamovat správnímu orgánu své aktuální a skutečné místo pobytu. Nejvyšší správní soud má stejně jako Městský soud v Praze za to, že správní orgán I. stupně nepochybil zasílal-li stěžovateli písemnosti týkající se správního řízení o udělení azylu v období srpna až října roku 2001 na adresu, která mu byla známa jako místo pobytu stěžovatele, tedy na adresu P., Z. 1344.

Co se týče námitky stěžovatele, že správní orgán I. stupně nijak neověřoval, zda se na adrese, na kterou mu zasílal předvolání skutečně zdržuje, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z předloženého správního spisu nebylo zjištěno žádné pochybení při doručování zásilek s předvoláním k pohovoru ze strany soudu či provozovatele poštovních služeb. Na předmětných obálkách s doručenkami, ve kterých byly shora citované písemnosti doručovány, bylo zřetelně vyznačeno, že adresát, ačkoli se v místě doručování zdržuje (adresa P., Z. 1344), nebyl zastižen, proto byla písemnost uložena na poště, adresátovi byla ponechána výzva k jejímu vyzvednutí, ten si však písemnost v úložní době nevyžádal a proto byla zaslána soudu zpět. Doručenky obsahovaly podpis doručující osoby, příslušné datum a razítko. V souladu se svou judikaturou Nejvyšší správní soud uvádí, že doručenka, která obsahuje stanovené náležitosti, je považována za veřejnou listinu. Podle ustanovení § 134 občanského soudního řádu listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními předpisy prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno. Z uvedeného tak vyplývá, že správní orgán I. stupně nemusel skutečnosti uvedené na předmětných doručenkách držitelem poštovní licence prověřovat nebo dokazovat, neboť tyto skutečnosti vyplývají přímo z dokumentu, který má povahu veřejné listiny. Ostatně stěžovatel skutečnosti uvedené na předmětných doručenkách vzhledem k výše vyloženému nevyvrátil.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud ve věci neshledal oprávněným stěžovatelem uplatněný důvod podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Jelikož stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu